

Sygn. akt I C 3908/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2019r.

sprawy z powództwa (...) F. (...) 1 z/s w W. (RFi(...))

przeciwko pozwanemu T. J. (PESEL (...))

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. zasądza od powoda (...) (...) z/s w W. na rzecz pozwanego T. J. kwotę 2.417,00zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 3908/18

UZASADNIENIE

W dniu 22 maja 2013r. powód (...) (...) z/s w W. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego T. J. kwoty 25.969,17zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot 10.352,20zł, 21,00zł, 639,76zł, 907,27zł, 10.947,15zł i 3.101,79zł od dnia 22 maja 2013r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną powołując się w tym zakresie na przelew uprawnień oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 21 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt VI Nc – (...) uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Pozwany wniósł skutecznie sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenie, gdzie zaskarżył przedmiotowy nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego środka zaskarżenia pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W replice do sprzeciwu powód podtrzymał swoje stanowisko procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 20 września 2007r. pozwany T. J. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) (...) z/s w (...) Bank S.A. z/s w K. umowę prostej pożyczki gotówkowej nr (...).

Pozwany nie wykonał w całości postanowień umowy i posiadał wobec poprzednika prawnego powoda zaległości.

Powyższe spowodowało, że poprzednik prawny powoda wypowiedział pozwanemu łączący strony stosunek prawny, a następnie wszczął i prowadził w stosunku do pozwanego postępowanie klauzulowe i w tym celu w dniu 12 sierpnia 2009r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu postanowieniem Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 22 września 2009r. w sprawie o sygn. I Co 1064/09 nadano klauzulę wykonalności.

W wyniku przelewu na podstawie umowy z dnia 8 marca 2012r. powód (...) (...)z/s w W. nabył wierzytelność przysługującą względem pozwanego T. J. uprzednio G. (...) Bank z/s w W..

(umowa o przelew wierzytelności k. 46-52, zawiadomienie o przelewie k. 70, wezwanie do zapłaty k. 71, umowa k. 72-74, (...) k. 75, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 76, postanowienie I Co 1064/09 k. 77)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Pozwany podniósł skutecznie zarzut przedawnienia.

Stosownie do treści art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Prawo do powołania się na zarzut przedawnienia jest prawem podmiotowym. Konstytutywny element przedawnienia wskazuje art. 117 § 2 kc, a mianowicie po upływie przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Powstanie „stanu przedawnienia”, wyrażającego się w możliwości podniesienia zarzutu przedawnienia wymaga spełnienia dwóch przesłanek, tj. istnienia roszczenia, któremu zarzut przedawnienia ma być przeciwstawny oraz upływ określonego czasu.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406).

Terminem przedawnienia jest taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Na podstawie art. 118 kc w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 lipca 2018r. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata – por. art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2018.1104), natomiast stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 2 kc bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, natomiast na podstawie art. 124 § 1 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Przerwanie biegu terminu przedawnienia może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika.

Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawny, jak i o charakterze procesowym.

Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wniosek egzekucyjny co do zasady przerywają bieg przedawnienia.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 kc). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Przerwanie biegu przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności jest związane tylko z podmiotami uczestniczącymi w tym postępowaniu i na podstawie tego tytułu, w granicach ukształtowanych klauzulą wykonalności.

Ponadto jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt III CZP 103/14 i w uchwale z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16 umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji, a nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 kc) - por. wyrok SN z dnia 21 lipca 2017r. w sprawie o sygn. akt I CSK 6/17, opubl. Legalis, uchwała SN z dnia 19 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt III CZP 103/14, opubl. Biul. SN 2015 nr 2, uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, opubl. Biul. SN 2016 nr 6, wyrok SN z 19 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt II CSK 196/14, Legalis, uchwała SN z 19 lutego 2015r. w sprawie o sygn. III CZP 103/14, Legalis, uchwała SN z 16 stycznia 2004r. w sprawie sygn. akt III CZP 101/03, OSN 2005, Nr 4, poz. 58, wyrok SN z 23 listopada 2011r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 156/11, Legalis, wyrok 12 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt II CSK 203/11, Legalis, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt II CSK 203/11, opubl. LEX nr 1125087, wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 1 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt V ACa 663/12, opubl. LEX nr 1280272.

Biorąc pod uwagę datę wymagalności kontraktu, datę wystawienia przez poprzednika prawnego powoda tytułu egzekucyjnego w postaci (...) i nadania mu przez Sąd klauzuli wykonalności, to trzyletni okres przedawnienia upłynął przed wytoczeniem powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie Nc – e (...), co powoduje, że zaistniały podstawy do uznania dochodzonego w sprawie roszczenia za przedawnione.

Przedawnieniu uległy również należności uboczne.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażone w treści uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005r. w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04, opubl. OSNC 2005/9/149.

Roszczenie o odsetki za opóźnienie jest roszczeniem akcesoryjnym w stosunku do roszczenia głównego, gdyż akcesoryjność ta wyraża się uzależnieniem ich powstania od istnienia niespełnionego w terminie roszczenia o świadczenie pieniężne (roszczenia głównego). Roszczenie o odsetki za opóźnienie, po jego powstaniu, uzyskuje samodzielny byt niezależny od długu głównego i ulega przedawnieniu odrębnie od niego, osobno za każdy dzień, w ustanowionym w art. 118 kc trzyletnim terminie dla roszczeń okresowych, jednak najpóźniej w chwili przedawnienia się roszczenia głównego (por. wyrok SN z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie o sygn. akt IV CK 579/04, opubl. LEX nr 176005, wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2005r. w sprawie o sygn. akt V CK 50/05, opubl. LEX nr 511028).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 - 3 kpc oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (2013.461 – j.t. ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2018.1044–j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.